

Iarna mea.

Sorina

Iarna mea.

Pe cărări acoperite de strălucitoare nea,
lângă bradul care crește pe colină, spre înalt,
luna, rătăcind răsare, parcă face încă-un salt
peste deal, peste pădure și intră în casa mea.

O primesc în prag uimită, cu o cană de ceai cald,
cu miros de fructe coapte, puse-n apă de izvor,
ea să-mi mângâie privirea, eu să-i povestesc de dor,
ca apoi, în raza-i blândă, fericită să mă scald.

Iar de vântul se-nțește, viscolind pădurea ninsă,
voi închide ușa casei și o voi pofti la masă,
îi voi spune o poveste în care e mândră crăiasă,
ce pe bolta înstelată, printre stele stă aprinsă.